

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Clavis Aurea Thesauri Partheno-Carmelitici, Sive
Dissertatio Historico-Theologica, Referans atque
Exponens Antiquitatem & originem, confirmationem ac
propagationem, beneficia ac privilegia, gratias & ...**

Paulus <Ab Omnibus Sanctis>

Viennæ Austriae, 1669

V. De altera speciali bonorum operum in Carmeli Ordine Communicatione,
ratione scilicet Scapularis Parthenij.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64293](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64293)

CAPUT V.

De altera speciali bonorum operum in Carmeli Ordine Communicatione, ratione scilicet SCAPULARIS Parthenij.

DECLARATA bonorum operum Communicatione, quæ fit in Ordine nostro per Literas Filiationis seu Fraternalitatis, restat ut alteram explicemus, quæ provenit ex eo, quod quis suscipiat Carmelo-Parthenium SCAPULARI, & Mariana Ordinis nostri Confraternitati incorporetur. Quæ Communicatio est tertium privilegium Confraternitatis beatiss. Virgini MARIE de monte Carmelo, de quo ex instituto in hac parte agere proposuimus. Nam illa quæ per Filiationis literas solet fieri, de qua in precedenti capite discernimus, non est annexa receptioni Carmeliticæ SCAPULARIS, adeoque nec inter privilegia Confraternitatis annumeranda. Potest quippè illa quispiam frui, licet non gestet sacrum habitum nostrum sive Scapulare: hac vero nequam. Eo tamen ipso, quo dictum habitum suscipit, absque alio onere gaudet hac Communicatione, quæ quidem secundum substantiam est eadem cum altera, quæ fit per Literas Filiationis: distinguitur vero penes modum, & institutionis suæ rationem.

Posteaquàm igitur quispiam secundum formulam in Ordine præscriptam suscepit sacrum habitum, sive Scapulare nostrum, tum Sacerdos, qui contulit illi habitum, subjungit post orationes, & alios ritus pios hæc verba: *Ego Autoritate qua fungor, & mihi concessa, recipio te ad Confraternitatem nostram sacra Religionis, & investio, ac participem te facio omnium bonorum spiritualium ejusdem Ordinis, in nomine Patris & Filij & Spiritus sancti, Amen.*

Quæ verba exponendo Theophilus Raynaudus sic differit: *In Scapulari. Marian. Parthenij. Cap. 40*
 Nomine ORDINIS comprehendit, & antiquam Familiam Carmelitanam, & novam Terestianam, ita serentibus pactis convenis inter utriusq; Cætus Capita compertum est: firmavitq; ea pacta PAVLVS V. anno 1617. Pontificatus sui duodecimo, dato Diplomate, cuius incipit, Ad ea quæ personarum.

O o z

Ad

204.

Alteræ specialis meritorum sacri Carmelit. Ordinis communicatio constituit tertium beneficium Carmelo-Partheniæ Confraternitatis.

In quo hæc differat à priore, & in quo eum illa conveniat

Quinam
nomine
Ordinis in
præfatis
verbis com-
prehend-
dantur?

205.

Quidnam
intelliga-
tur nomi-
ne bonorū
spiritua-
lium, &c.

In Supplem.
Ord. Mm.
fol. 26.

Ad hæc nomine Ordinis, in hoc negotio comprehenduntur quoque Soldati Scapularis externi. Nam quamvis hi non sint membra, veluti substantialia Religionis Carmelitane, neque sint filij naturales ac proprii ejusdem mysticæ Matris, sed tantum adoptivi & gratiosè acciti, tamen ex quo per adjunctionem legitimam sunt cooptati, habentur ut FRATRES Ordinis, & bonis ejus participant. Et vicissim Fratres cum Religiosi, tum Ascetici, participant meritis & spiritibus bonis eorum: ita enim censendum est ferre mentem eorum. Et idcirco fundamentum id asserendi, petitur ex Communione, quæ debet intercedere inter membra ejusdem corporis mystici. Dissertò verò id tradit præstant Theologus Leo à S. Joanne in *fœdere spirituali* &c. Hactenus Raynaudus.

Alia nonnulla circa mox relata verba discutienda, dissolvendaque; occurrunt, ex quorum elucidatione plenior, perfectiorque haberi poterit notitia & æstimatio talis tantique Confraternitatis nostræ Privilegij: qualis est hæc specialis bonorum operum participatio.

QUÆRITUR ergò primò, an Confratres nostri sint participes omnium omninò bonorum spiritualium Ordinis: an verò tantum bonorum in aliquo solum genere? Pro resolutione hujusmodi observandum est, quod per bona spiritualia Ordinis, multa diversa possint intelligi. Primò Privilegia Apostolica, Ordini concessa. Secundo Indulgentiæ plures ac variæ. Tertio Complura opera bonorum formataque; charitate, quæ exercentur à Religiosis. Rursus hæc opera bona possunt esse in multiplici differentia; alia procedunt à virtutibus Theologicis, quales sunt actus fidei, spei & charitatis: alia à virtutibus moralibus infusus: qualia sunt jejunare, orare, dare elemosynam &c. quia consentaneum est fidei & legi divinæ. Aliæ virtutibus naturalibus & moralibus acquisitis, imperatis tantum charitate: qualia sunt sobriè manducare, bibere, aut alios virtutibus moralium actus exercere; quia rationi naturali consentaneum est, quæ præclare exposita reperies apud nostrum Ven. P. Joannem JESU-MARIA Cap. 5. part. 2. *instructio. Novitior.*

Dicendum ergò quantum ad privilegia Apostolica, gaudent Confratres, prout in *precedenti Capite* exposuimus, & in *Parte* prælatius prosequemur, non verò exemptionibus & immunitatibus Ordinis, uti quorundam fuit aliquando opinio, seu potius gratulor, qui intuitu pietatis, vel devotionis inconsideratè hoc afferunt, uti refert LEO X. in sua *Constitutione* 87. Propterea expo-

in dicta formula, quâ conferimus S. SCAPULARE Confratribus nostris, adduntur hæc verba: omnium bonorum spiritualium, ad excludendas exemptiones, & immunitates Ordinis, quæ sunt privilegia temporalia.

Rurfus in Privilegijs spiritualibus Ordinis, participant tantum in ijs, quæ eorum statui & conditioni conveniunt, suntq; specificata à summis Pontificibus, uti in dicta Parte quinta videre erit. Quantum ad Indulgentias respondebimus & exponemus in sequenti hujus Operis Parte! De operibus autem bonis dicimus, quod omnium omnino sint participes, sive sint opera virtutum Theologicarum, sive moralium infusarum, sive moralium acquisitarum, eo modo, quo paulò ante dicebamus. Et ratio hujus est; quia omnia hæc opera sunt meritoria vitæ æternæ, de condigno quidem ipsi, qui ea operantur, de congruo verò illi, cui communicantur. Ita Doctor Angelicus in 2. d. 29. q. 2. a. 1. ad 4. & 1. 2. q. 114. art. 3. Advertendum autem est, hæc omnia opera valere Confratribus ad promerendum & obtinendum à DEO diversa beneficia. Si verò sermo sit de iisdem operibus quoad satisfactionem, sola ex ijs operibus, quæ sunt pœnalitè profunt ipsis, uti supra quoque dictum est.

QUÆRITUR secundò, an stante hujusmodi omnium bonorum operum Ordinis Communicatione, Religiosi nostri, nulla penitus sibi retineant opera bona propria, & quæ alijs non communicentur?

RESPOND. Ex sancto Thoma Religiosos nostros, & quoscunque alios in gratia constitutos per sua opera bona mereri sibi vitam æternam de condigno; quod meritum proprium manet ipsis, nec alijs communicatur, aut communicari valet; de hoc enim merito verificatur illud veluti Theologicum effatum Gratia non fructificat, nisi in proprio solo. Et rogantibus (ut scitè in hanc rem ait quidam) Date nobis de oleo vestro, respondendum est: Ite ad vendentes, & emite vobis; ne forte non sufficiat nobis, & vobis. Soli enim Christo Domino hoc concessum fuit, ut ipse nobis salutem æternam de condigno mereretur, ex eo quod ejus gratia, gratia fuit Capitis: puri vero hominis solum est personalis.

Deinde quantum ad rationem satisfactionis attinet, si quispiam Religiosus etiam subditus per opera sua bona velit satisfacere pro peccatis proprijs, & ad hunc finem in particulari ea ipsa opera applicet,

Ad quid Confratribus hæc profunt bona opera?

206.

1. 2. q. 114. art. 3. & 6. Bunderius in Concert. compend. tit. 34. art. 21. Utrum stante præfata communicatione Religiosis aliquid proprium mæeat, &c.

& di-

& dirigat, tunc ista opera non communicantur alijs, nisi in superabundantibus, ut ita loquamur; quod secus est de merito: nam tametsi pro se intendat mereri Religiosus, & de facto mereatur sibi de condigno per opera bona, semper tamen extenditur hoc meritum ad Confratres nostros, non quidem sub ratione meriti condigni, sed sub ratione congrui. Rationem suggerit sanctus Doctor his verbis

*d. 20. in 4.
quæst. unica
q. 2. q. 3.
ad 3.*

Qui ex charitate pro alio meretur, saltem merito congrui, etiam sibi magis meretur: non autem, qui pro alio satisfacit, etiam pro se satisfacit: quia illa quantitas pœnæ, non sufficit ad utrumque peccatum, tamen sibi meretur magis quam sit dimissio pœnæ, scilicet vitam æternam. Præjudicium ergo graue inferretur Religioso, si volente quandoque ipso, & intendente in particulari per sua bona opera satisfacere pro suis proprijs peccatis ad alios derivaretur hæc illius satisfactio: quia inuitus spoliaretur ipse, cum illa quantitas pœnæ non sufficiat ad proprium & proinde diluendum reatum.

Corduba

l. 5. de in-

d. 12. q. 42.

Nayaræ.

miscel. 15.

n. 2. de

psal. Be-

Virg.

Mirand.

Tom. 2. q.

30. & alij.

Ut si præ-

latus sub-

dito invito

possit ope-

rum ejus

satisfactio-

nem alijs

applicari

In quibus

Religioso

rum operi-

bus satis-

factorijs

Contra-

tres ordi-

narie com-

municentur

nunquam possit Prælati alijs communicare ejusmodi opera spiritualia, quæ pro satisfactione propriorum peccatorum in particularibus exercet subditus, nisi ipse consentiente (probabiliter tamen id potest facere Superior in aliquo casu raro, & gravi necessitate) sicuti nec Papa, nec Episcopi per indulgentias applicare possunt, nisi de thesauro Ecclesiæ, neque in illo thesauro communi reconduntur, nisi quæ operanti & satisfaciendi supersunt. Proinde licet subditus, si tollere à se, possit in operibus satisfactorijs, quod si est necessarium alteri applicando, non tamen id ipsum eo invito facere potest Prælati, inquit Miranda. Cujus ratio est, quia in omnibus bonis subditorum spiritualibus non habet plenariam potestatem Prælati, sed spiritualibus tantum superabundantibus communicabilibus, ut probat Corduba in citata questione 42.

COMMUNICANT vero Confratres nostri in operibus satisfactorijs nostrorum Religiosorum; Primo in ijs quæ determinate proprie in Ordine continuo fiunt. Secundo in ipsis superabundantibus operibus satisfactorijs, quæ particularis aliquis Religiosus pro satisfactione suorum peccatorum exercet. Tertio in ipsismet operibus satisfactorijs Religioso ipsi necessarijs, modo ipse velit, vel in hoc consentiente. Quarto in communibus totius Ordinis satisfactionibus: licet enim Religiosi particulares, ut tales, suas non applicent satisfactiones, ap-

placantur tamen communes, seu quæ Communitatis actibus correspondent. Quod autem dentur hæc communes satisfactiones, quæ Ordini aggregatis & benefactoribus à Prælati applicari & communicari valent, docet P. Gabriel à S. Vincentio Part. 3. de Sacram. pœnitent. disp. 11. quest. 6. & disp. 13. quest. 7. ubi etiam citat N. P. Lezanam Tom. 3. qq. Reg. verb. Bona & v. indulgentia. Idem docet Peyrinis loc. cit. num. 3. his verbis: Similiter bona, quæ faciunt in communi, ut disciplinas, jejunia, orationes & hujusmodi, quæ in Communitate faciunt cum alijs Religiosis simul, seu per se, ex statuto Regule, aut Constitutionum, aut ex præcepto Prælati, cum hæc bona sint communia Religioni, quamvis subditus eis egeat, potest Prælati eo invito, & inscio, alijs specialiter communicare; etiam quoad vim satisfactoriam, quia super bonis Communitatis videtur Prælati habere plenariam potestatem, &c.

Advertendum verò hic est, quod valor satisfactorius bonorum operum, quo in plures disperitur, eo minus singuli participant: cum enim præcipue nitatur perfectioni operum, quatenus ex divina gratia procedunt, & illa operum perfectio sit finita, ita eo minus ad satisfaciendum valebit, quo pluribus ad hunc finem applicabitur. Secus dicendum est de communicatione quo ad vim impetrandi, siquidem non minus alicui prodest oratio propria, si pro pluribus fiat, quam si pro se tantum: nititur enim absolute divine misericordie, quæ est infinita. Unde quoad hanc vim impetratoriam omnia bona opera à Prælati simpliciter possunt applicari, absq; ullo subditorum detrimento. Ita Caracciolus loco supra citat. p. 2. c. 1. §. 14. Vers. de nostrorum. Aliam intercedere nota differentiam inter participantem de bonis aliorum operibus per modum satisfactionis, & participantem per modum meriti seu impetrationis. Ad participandum enim primo modo, requiritur specialis intentio operantis, & specialis intentio Prælati applicantis tale opus bonum quoad valorem satisfactorium tali determinate personæ &c. de quibus nos supra Cap. 2. num. 192. disseruimus. Ad participandum verò secundo modo, sciucet per modum meriti seu impetrationis, non requiritur talis specialis intentio, imò neq; est necessaria scientia operantis, sed potest Prælati ipse per se ea cui voluerit applicare, quia in hoc nulum fit præjudicium subdito, imò fit melior conditio operantis ex multitudine participantium. Tum quia incipientes participare, incipiunt

Valor satisfactorius bonorum operum, quo in plures disperitur distribuitur eo minus singuli participant: & unde hoc procedat?

Alia differentia animadvertenda inter participantem per modum satisfactionis ac per modum impetrationis seu meriti de bonis aliorum operibus &c.

cipiunt etiam de suo alijs communicare : Tum quia DEUS, ob
 misericordiam & liberalitatem, quæ infinita est, talis fructus inimitabilis
 magis ex hoc honoratur ; ex quo bene operans, majores potest
 fructus sperare, majusque augmentum præmij in vita æterna, ut ait
 Richard. in 4. dist. 45. art. 2. quest. 3. in fine. Ita Peyrinus Tom. 2. de
 lat. Religios. quest. 3. cap. 6. num. 3.

207.

QUÆRES Tertiò, de quibusnam meritis seu bonis operibus
 intelligenda sit hæc Communicatio : utrum de illis, quæ retribuitur
 seculis seu temporibus Sancti & alumni hujus Ordinis præstitit
 an verò de illis, quæ in præsentem præstant tempore aut impo-
 præstabit &c. Et ambigendi rationem præbet ipse Literarum Filia-
 tionis supra productarum tenor & textus, qui ita habet : *Consi-
 deratis & precibus B. Virginis MARIÆ Matris DEI & nostræ, cui specialiter
 lamur, ac ejus Sponsi sanctissimi JOSEPH, nec non sanctorum Prophetarum
 ELIÆ & ELISEI Patrum nostrorum ; sanctorum Angelorum & Anastasij
 rum &c.* Videntur quippè hic applicari merita Sanctorum,
 prioribus seculis in Ordine floruerunt, imò ipsius sanctissime D.
 PARÆque Virginis, ac beatissimi JOSEPH.

Bona ope-
 ra præteri-
 ta in quan-
 tum satis-
 factoria
 applicari
 alijs am-
 plius ne-
 queunt,
 possunt ta-
 men in
 quantum
 merito-
 ria, &c.

In quo sen-
 su dici pos-
 sunt satis-
 factiones

RESPOND. Distinguendo : vel loquimur de operibus
 in quantum satisfactorijs, vel de iisdem ut meritorijs. Si de
 priori modo differamus, applicanda sunt in particulari, antequam
 vel dum fiunt, Confratribus sacrum SCAPULARE gerentibus,
 qui Literas Filiationis seu Fraternitatis acceperunt : alia
 facta sunt, à nullo jam amplius applicari possunt. Ratio est,
 ipso, quo non applicantur antequam fiant, vel dum fiunt,
 opera ut satisfactoria ; si operans minimè egeat, reponuntur in
 muni Thesauro Ecclesiæ, & exinde pro indulgentijs ab habentibus
 auctoritatem, videlicet summo Pontifice, extrahuntur. Si verò de
 operibus ut meritorijs agatur, possunt applicari postquam
 sunt : nam hujusmodi opera licet formaliter transierint, virtus
 tamen remanent in conspectu Dei, neque reperitur hic illud in
 ens, quod respectu satisfactionis diximus intervenire : quia hujus-
 opera, in quantum meritoria non reponuntur in Thesauro Ecclesiæ.
 Quare si aliquando dicatur quod satisfactiones præterite commu-
 centur à Prælatibus Religionum alijs, accipiendum id est de communica-
 ne objectiva, in ratione operis boni, & apud DEUM congruè merito.

rij: non autem de communicatione & translatione formali satisfactionis, quatenus satisfactio est. Nam quamvis hoc secundum, (ut diximus) fieri nequeat, nisi à Pontificibus deponentibus ex communi Ecclesiæ Thesauro opes ibi reconditas: representatio tamen meritorum anteriorum, sive eorum, qui nobis conjuncti sunt, aut fuerunt, sive etiam propriorum, optimè fieri potest, ut de congruo obtineatur à DEO beneficium aliquod. Sic antiqui DEUM solebant interpellare per vetera progenitorum suorum merita, Abrahami, Isaaci, Jacobi, Davidis: id quod etiam apud sæculares Principes usu receptum videmus, cum exorandi sunt aliquod beneficium: memorantur enim eis facta majorum, & prisca nobilitas. Sic David sua anteriora benefacta & mansuetudinem representabat DEO; sic Ezechias, cum oraret conversus ad parietem 4. Reg. 20. inquit: *Obsecro Domine, memento quomodo ambulaverim coram te in veritate, & in corde perfecto, & quod placitum est fecerim, &c.* Et licet hæc propriorum meritorum representatio, sobria & infrequens esse debeat, ut notavit Suarez, lib. 2. de Orat. Cap. 9. est tamen omnino licita, si prudenter adhibeatur. Allegatio tamen meritorum alienorum accommodatior est, qualis cernitur in propositis exemplis: suppetuntque ubivis exempla familia. Et hoc sensu asserimus bona opera ut satisfactoria, non posse communicari, prout præterita: posse tamen ut impetratoria; nam meritorum sive anteriorum, sive præsentium representatio, pollet vi impetrandi, quatenus objectus ille bonorum operum interpellat tacitis saltem vocibus DEUM, atque inflectit erga personam, cui bona alterius opera sunt communicata per spiritualem adoptionem, aut fraternitatem. Propterea rectè dicitur, opera bona quatenus impetratoria (seu quatenus objectivè moventia DEUM ad benefaciendum Authori illorum operum, & alijs illi necessitudine spiritali conjunctis) prodesse, etiam si jam sint præterita: in quo statu non profunt pro ut satisfactoria, quia sic spectata sunt evanida & efficta, cum primum transierunt ac desierunt physicè esse. Ita Miranda in Manual. Prælat. Tom. 2. quest. 50. art. 4. Villalobos Tom. 2. Tractat. 26. difficul. 6. Raynaud. in Heterocl. spiritual. Tom. 2. sect. 5. punct. 3. Caracciolus in Notis ad Constitutiones Cleric. Regul. Part. 7. Cap. 1. Navarrus Miscell. II. de Orat. Peyrinis Tom. 2. de Prælat. Relig. quest. 3. Cap. 6. num. 5. alijsque complures.

Pp

Ex

præteritæ
alijs com-
municari 2

308
Meritorum
tam ante-
riorum,
quam præ-
sentium
representa-
tio apud
DEUM
pollet vi
impetra-
toria.

Ex his constat, quid respondendum sit ad rationem dubitandi propositam, &c.

Cur in literis Filiationis mentio fiat de meritis Sanctorum Ord. &c.

PRÆTEREA dicendum est, non applicari in illa formula communicationis literarum Filiationis seu Fraternalitatis merita Sanctorum nostro Præposito Generali, sed allegari eorum merita, ut efficacia reddatur applicatio bonorum operum totius Ordinis, innixa meritis & operibus Sanctorum, sicuti Ecclesia merita & bona opera Sanctorum allegat in Orationibus suis, ut scilicet hoc modo efficacia reddantur. In dicta igitur formula applicantur sola merita, & satisfactiones Religiosorum Ordinis, qui subsunt ipsi Præposito Generali: quâ applicatione Religiosorum intentio modificatur, & quodammodo authoritative particularizatur ad Confratres Ordinis, vel qui literas Filiationis accipiunt, juxta doctrinam sancti Doctoris 4. d. 20. q. 1. a. 4. q. 1. ubi ita docet: *Intentio, inquit, alicujus potest alterum dirigi tripliciter, aut in generali, aut in speciali, aut in singulari. In speciali sicut cum quis orat pro Congregatione sua, & familiaribus & beneficiariis & ad hoc etiam ordinat opera sua satisfactoria, & sic ille, qui Congregationi præest, potest opera illa alijs communicare, applicando intentionem illorum, quæ sunt de Congregatione sua, ad hunc determinatè, &c.*

208.

Utrum possit quis valorem satisfactoriū suorum operum sibi applicare pro solutione pœnæ, peccati noviter commissi?

QUÆRITUR quarto, An possit quis sibi ipsi communicare bona opera præterita, quæ ad valorem satisfactorium, de justitia condigno eis debitum, ita ut profint ei ad extinguendum reatum pœnæ, quam debet, aut debuit pro peccatis commissis, possit bona opera ex debita pœnitentia condonatis quoad culpam? Exempli causa. Quidam gratia DEI præditus, & in illa persistens longo tempore complura peregit opera bona ac meritoria, quorum valorem satisfactorio majori ex parte præfato tempore haud indiguit, potius modum labitur in lethalem culpam, ac deinde sufficienter pœnitentiam adipiscitur remissionem culpæ, sed non totius pœnæ? *queritur, utrum is præfatum valorem satisfactorium supradictorum bonorum operum, illo tempore sibi minime necessarium, possit nunc assumere, atque sibi applicare pro solutione pœnæ, pro peccato noviter commissi ac condonato debitæ?*

RESPOND. id nequaquam fieri posse: cum jam illa merita, quæ ad illorum valorem satisfactorium, sint reposita in Ecclesie Thesaurario, cujus dispensatio non ad illum, sed ad Romanum pertinet Pontificem.

ficem. Sicuti ille, qui multa bona donatione completa jam Ecclesie donarat, non potest quicquam ex illis, etsi ijs postmodum egeat, propria autoritate sumere aut recipere, juxta *Cap. Noverint. 10. q. 1. & C.* Sunt qui opes 17. q. 4. Ita Navarr. *Miscell. 11. de Psalt. & Rosario B. V. num. 8.*

Hæc sententia non minus solidè quam efficaciter confirmari quoque videtur subjecto discursu. Constat inter Theologos, esse in Ecclesia Thesaurum communem satisfactionum Christi, atque earum, quæ viris sanctis superaverunt; cujus clavem Christus Dominus suis commisit Vicarijs, ac per indulgentias dispensari voluit. At nulli mortalium suppetere privatum satisfactionum antecedentium thesaurum: nec posse quenquam asservare; & sub dominio suo privato retinere ullum hujusmodi peculium, quod vel pro se erogat in tempore futuræ necessitatis, vel in aliorum commodum educat, cum libuerit, constanter doceat ijdem Theologi; ita ut ne Religiosis quidem Cœtibus suum aliquem Thesaurum satisfactionum concedant: affirmantque Communicationem meritorum alicujus Ordinis à Præsidibus ejus factam cupiam, alio pertinere, quam ad erogationem satisfactionum aliquarum antecedentium, quas Ordo apud se reconditas habeat, & in gratiam ejus, cui suffragatum cupit, educat. Hoc enim esse planè falsum, eo quod nullus sit usquam Thesaurus communis aut privatus satisfactionum, præter unum illum, qui universæ Ecclesie est communis, confirmant optimè præfatus Navarrus *loc. citat. num. 5. & 7. Corduba lib. de indulg. quest. 42. dicto 8. punct. 3. Villalob. Tract. 28. difficult. 6. num. 4. Suarez. Tom. 4. in 3. P. disp. 55. sect. 5. num. 3. & seqq.* atque alij apud Caracciolum in *Notis ad Constitut. Theatinorum, Part. 2. Cap. 1. in fine.* sunt igitur ista apud Doctores explorata. Atqui si possemus fructum satisfactorium anteriorum honorum operum, quæ aliquando patravimus, transfundere postea in nos aut alios, esset penes nos Thesaurus privatus, cujus clavem ipsi haberemus, distinctam à communi clave Pontificibus commissa. Nihil quippe fert aliud vox *Thesauri privati*, quam peculium, è proprijs illis satisfactionibus antecedentibus nobis residuis, quæ nullum in nobis, alijsve, per cessionem nostram, effectum habuerunt; cum sunt elicite. Nec vox *clavis* aliud sonat, quam potestatem disponendi pro arbitrio de satisfactionibus ad eum modum asservatis.

Præter communem Ecclesie Thesaurum satisfactionum Christi, & SS. non extrahitur alius privatus antecedentium satisfactionum, &c. & hujus rei quæ sit ratio, demonstratur.

209.

Utrum S.
M. Teresa
suas præteritas
aliquando satisfactio-
nes alicui defuncto
communi-
carit?

Quam sit
periculo-
sum, judi-
cio S. M.
Teresæ,
regimen
animarum.

DICES seraphicam Matrem S. TERESIAM suas omnes anteriores satisfactiones cuiusdam defuncto communicasse, uti ex R. P. Gregorio Nazianzeno à S. Basilio *lib. de Adopt. parthenia, Part. 2. Cap. 43.* refert Raynaudus *Tom. 1. Heteroclit. spiritual. sect. 2. punct. 2.* Ergo id pie & valide fieri poterit.

RESPOND. Si hoc factum sit, ut à nonnullis refertur, intelligendum id esse ad eum, quo *supra nu. 207.* exposuimus modum. Atrogatur sapientissimam hanc Virginem præteritas suas satisfactiones illum defunctum transfuisse, quod clarius constabit, si ipsa ejus verba, quibus factum hoc suum recenset, hic producamus. *Dictum fuit, inquit, Cap. 38. vitæ suæ, ex hoc vita decessisse, quendam qui olim Provinciam nostram egerat, sed cum obiit, alteri Provincie præerat. Hoc cum olim egerat, eique ob quedam exhibita mihi beneficia, aliquot nominibus vincula eram: vitæ vero eius ratio honesta imprimis ac proba erat. Vi ergo demortuum audiui mirum in modum turbata sum, quia de saluatione ejus dubitabam: viginti quippe annis Superiorem egerat: quam ego rem certè valde scilicet. Nam mihi perquam periculosum videtur animarum regimen habere. Quod magno cum pavore me intra quoddam Oratorium abdidi, omniaque bona opera que toto vitæ tempore unquam egeram (quæ sane parva admodum fuerunt) solum transfuli. Unde Dominum rogabam, ut per sua merita adimplere deberetur, quod anime illi, ut purgatorijs flammis possit egredi, deesset. Atque Dominum quam poteram enixissime rogante, videbatur is de profunda parte dexterum latus meum prodire, & mox illum magna cum letitia & cadentibus visceribus ferri conspexi, &c.* Nullam prorsus, in hac S. M. TERESIA relatione, satisfactionum mentionem fieri video: affirmat quidem lectionia sua, quæ unquam patrarat bona opera, in jam dictum defunctum transfuisse, at cum opera bona, præter meritum proprie dictam justitiæ, quod est incommunicabile, contineant quoque vim impetratoriam, atque impetratoriam, uti supra diximus, censendum est S. M. TERESIAM opera sua pro illo Patre defuncto obtulisse, non quatenus satisfactoria; cum sic considerata, modo in superioribus proposito, effecta essent atque inania, sed pro ut impetratoria seu impetratoria de congruo; quod etiam apertius subindicare videntur verba quæ mox subjecit, inquiens: *unde Dominum rogabam, ut per sua merita adimplere dignaretur, quod anime illi, ut purgatorijs flammis possit egredi, deesset.* Quò manifeste ostendit, se bona opera sua solum quatenus

petratoria obtulisse, dum has enixissimas preces adjunxit cum meritis Christi, quod alias non fuisset necessarium: nec supra citatus Gregorius Nazianzenus contrarium asserit, licet ipsum pro opposita sententia adducat P. Raynaudus. Proficuum autem esse DEO offerre pro quibusdam defunctis, aut etiam morientibus sua omnia merita præterita, docet Corduba de indulg. q. 39. his verbis: per viam meriti, seu impetrationis valet communicatio bonorum suorum præteritorum, & concessio eorum, quam aliqui pie faciunt aliquibus existentibus in articulo mortis, seu etiam jam defunctis.

QUÆRITUR quid, Utrum is, qui reatu proprio gravatur, possit in alios satisfactiones suas transferre?

RESPOND. Si non agatur de omnium planè, etiam futurarum omnium satisfactionum translatione, licita & valida, ac utique fructuosa erit translatio; etiamsi persona transferens egeat illis in presenti, ita ut, si moreretur esset trudenda in purgatorium, idque ipsi non sit incertum. Hoc est contra Navarrum miscell. XI. de orat. quest. 10. ubi censet, eum, qui indiget suis satisfactionibus, eo quod sit in ære DEI propter peccata, non posse validè transferre suas satisfactiones in alterum; sed id tantum posse fieri de illis satisfactionibus, quibus quis non egeat pro seipso; sed nisi ab homine applicarentur, reponerentur in Thesauro Ecclesiæ, inde educendæ per indulgentias. Constat enim plurimorum Sanctorum satisfactiones, quæ illis ob summam innocentiam superfluerunt, nec ab ijs ad alios sunt translatae, ibi asservari, ut docuit CLEMENS VI. & malè omnino inficiatus est Mayronis, alijq; nonnulli. Si ergò aliquis ejusmodi spiritualibus bonis supra necessitatem suam abundet, benè ac validè juxta Navarrum, ea poterit foras derivare: non item si illi futura sit tribulatio, per hanc remissionem alijs factam, quod improbavit Apostolus; videtur enim damnanda ea prodigalitas priorum bonorum, & ita perversio ordinis Charitatis, qua quis malè sibi esse velit, ut alijs sit benè.

Verum aliter distinguendum videtur. Si enim agatur de translatione satisfactionum in tempore summæ necessitatis propriæ, quale est, cum quis multo reatu temporaneo gravatus, videt sibi imminere mortem: nec dubitat quin se spoliando suis satisfactionibus, trudendus sit in purgatorium; tunc ea translatio videtur illicita, quia est

P p 3

con-

210.

Quibus in casibus valeat quis proprias satisfactiones in aliū transferre, licet in presenti ipse transferens illis egeat?

contra charitatem sibi debitam, atq; ideo expers erit meriti. Ita ceter, qui hoc fufius probat Raynaudus *Tom. 1. Heteroclit. spirit. part. 2. sect. 1. punct. 11.* Non videtur tamen translationem fore invalidam, si actus satisfactorius concomitetur tantum actum translationis, ut ab ea non vitietur. Si autem non timeatur illud periculum, ut homo speret suppetiturum postea tempus, quo sibi consulere, & su reatu, per alia opera satisfactoria, vel per indulgentias liberari possit, licq; non esset contra rectum Charitatis ordinem, cedere huius fructui sui operis in favorem alterius, imò meritum quod à translatione pararetur, compensaret in nobiliori genere dispendium illud boni despiciatoris. Nam perderetur remissio reatus temporarij sine tantum duraturi, & acquireretur gratia sanctificans & gloria duratura in æternum. Optimè hoc confirmant illa Luca Tudenfis lib. 2. contra *Albigens. Cap. 17.* verba: *Qui pro alijs orat, pro semetipso laborat; & Charitate quâ extenditur, ut oret pro alio, semetipsum DEO commendat, & sanctissima opera Charitatis, quæ ad illos integrè perveniunt, pro quibus sunt; & integra atq; illibata sine diminutione aliqua permanent operanti.* Vnde *Propheta, Oratio mea in sinu meo convertetur. Et quia non cessat mori, qui non cessat bene agere, atq; omne opus bonum Oratio esse dicitur, ut est illud. Abscondite eleemosynam in sinu pauperis, & ipsa orabit pro vobis Dominum. Quicumq; boni operis exercitium pro alio gesserit, ad illum procul dubio secundum vocem Dominicam revertetur pax ejus.*

Maximo
cum fructu
& lucro id
sæpius fieri
poterit.

Qui pro
alijs orat,
pro semet-
ipso labo-
rat.

CAPUT VI.

Resolvuntur alia quadam circa eandem materiam dubia.

2 II.

Communi-
cacio bo-
norum o-
perum qua-
tenus me-
ritoria, sive
impetrato-
ria pluri-
mum pro-

QUÆRITUR sexto, Ad quid valeat Confratribus nostris participatio illa bonorum operum, quatenus meritoria de congruo, seu impetratoria, aut quid inde consequatur?

RESPOND. Valere hanc participationem ad multa, ut dicitur supra *Capite secundo*, & aperte constat ex Sacris scripturis: DEUS quippe propter Jacob benedixit domui Laban; propter decem milia paratus erat parcere quinque civitatibus; propter David pepo-